

LA BARCA, LA CASA COMUNA

per GRISELDA COS I BOADA,
monja de Sant Pere de les Puel·les

L'Evangeli que avui hem escoltat acaba la primera part del Sermó de la Muntanya amb el cim de *l'amor als enemics* i Lluc encara hi afegeix amb una força molt subtil: «feu bé als qui us odien» (Lc 6,27). La justícia del Regne segueix una lògica diferent de la llei del talió, dient: «així sereu fills del vostre Pare».

Mateu parla sovint de la barca, amb Jesús i els seus deixebles, i gairebé sempre acostumem a fer-ne una lectura amb referència eclesial. Tertul·lià ja comparava l'Església a una barca sacsejada per l'aigua; no obstant això, avui el papa Francesc parla de la barca dient que és la casa comuna, tot referint-se a tots els pobles del món. Diu: «Tots anem a la mateixa barca». Jo ara, però, en faré encara una lectura eclesial.

Jesús i tota la gentada acabaven de viure un fet espectacular, la multiplicació dels pans, i Jesús no volia que aquella experiència fos el que lligués la gent a ell. Per això obligà els deixebles a anar a l'altra riba, acomiadà tothom i ell es recollí en la solitud per a pregar. L'oració era essencial per a Jesús i fa els plans necessaris per poder-se trobar sol amb el Pare. Mentre, a la barca i els deixebles lluitaven contra una forta tempesta i els mancava Jesús.

Sovint és dins la nit d'una tempesta que creix la fe del creient. Pere demanà un signe a Jesús que el reafirmés en la seva fe. Sí, amb la mirada fixa en Jesús, caminà uns moments sobre l'aigua, però el vent tempestuós pogué més que la fe, i començà a enfonsar-se. «Quina poca fe, perquè dubtaves?», li diu Jesús.

La fe és una barreja de confiança i de risc. Cal fer ben nostre l'imperatiu que ens fa Jesús: «Coratge, sóc jo, no tingueu por». Responent amb els mots «Sóc jo», Jesús fa seu el nom de Déu amb què l'Èxode va definir Jahvè. M'agrada subratllar que aquesta frase surt diverses vegades als Evangelis, i sempre en boca de Jesús.

Jesús, en allargar la mà a Pere, mostra que Ell és la mà de Déu que salva el món. Aquest és per a mi el moment fort de l'escena. Certament, hi ha *tempestes* que ens fan difícil de confiar només en Déu, però cal que confiïm amb senzillesa i humilitat que també a nosaltres Déu ens agafarà de la mà.

Si, doncs, com diu el papa Francesc, pensem que la barca és la humanitat sencera, no costa gaire d'acceptar que la fragilitat, la por i la pobresa són el que ens constitueix; però Jesús és sempre amb nosaltres a la barca, com a Senyor. L'episodi culmina dient: «Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: "Realment sou Fill de Déu"».